

No deixis mai de somiar

Un relat de: [Fiona](#)

Torna a començar la setmana però això per la Mar no té importància, perquè aquest serà el novè dia consecutiu que es lleva a dos quarts de set del matí per anar a treballar a aquell bar de mala mort, a peu de carretera, on hi serveix des de fa més de 3 anys.

Sovint es lamenta de la seva sort, d'haver tingut una infància tan dura però a l'hora s'adona de la sort que va tenir de trobar aquesta feina i poder marxar de casa, de poder abandonar aquell infern, aquella enganyosa normalitat en la que vivia i deixar enrere records i vivències que li van marcar la vida; escenes de violència gratuïta entre els seus pares, de crits amb gust d'alcohol, d'experiències que a punt van estar d'acabar amb els seus somnis. Per això pot sentir-se afortunada, per haver marxat a temps i poder-ho haver deixat tot enrere.

El present però, no és gaire esperançador i les preses de fugir buscant quelcom millor, la van atrapar sense adonar-se'n en un altre infern. Viu en un pis petit i acollidor, té una feina digna que la permet subsistir però té un xicot que li està arruïnant la vida. El Carles és un noi de 29 anys (set més que ella), un vividor, un paràsit que amb quatre paraules boniques, quan ella més les necessitava, va robar-li el cor i alguna cosa més. Instal·lat a casa d'ella des de fa alguns mesos, viu com un rei, sense treballar ni aportar res més que la seva roba bruta, les seves manies i el seu mal caràcter. Sovint confessa als seus col·legues que no l'estima, que està amb ella per comoditat i sexe i ella ho sap. Ho té clar gairebé des del principi, però li té pànic a la soledat, a arribar a casa i trobar-se sola. Aquesta por li ha ensenyat a viure resignada, però tot i no ser feliç, creu que no es mereix res millor que ser l'esclava d'un mal nascut.

Fa dies però, que la Mar no pot evitar ser la primera en interessar-se pel que prendran els de la taula 2, un noi i una noia que arriben al local a 2/4 de deu cada matí. I cada matí el mateix, ella un cafè descafeïnat i ell un parell de torrades amb melmelada, però tot i així, cada matí els hi va a prendre nota amb un somriure que la fa estar radiant. Però fa dies que sap que només pot somiar amb aquell noi, perquè ella té parella i ell, aparentment, també.

Aquest matí el noi ha vingut sol, però ha demanat el mateix de sempre i amb un somriure ha contestat el somriure de la Mar. Ella no pot deixar de mirar-lo en secret i silenci des de darrera la barra i quan ell marxa, ella recull la taula intentant impregnar-se de la seva olor. Malgrat tot, sap que només pot imaginar.

Els mesos van passant i la vida de la Mar segueix com sempre, amb l'única il·lusió de retrobar-se cada matí, ni que sigui per una estona, amb l'atractiu client de la taula 2 del qual després de tant de temps només n'ha descobert el nom; Guillem.

Però un dia la seva sort canvia i de retruc la seva vida. Un vespre, quan la Mar arriba a casa, cansada de treballar i feta un fàstic, es troba a casa seva una companyia sorprenent: el noi de la taula 2, la noia que sovint l'acompanya i el Carles. Tot plegat la deixa perplexa i atònita i necessita una bona dutxa per sentir-se còmode abans d'escoltar el que li han d'explicar. La noia, l'Emma, vella amiga del Guillem és, també, germana del Carles i ha remogut cel i terra per trobar el seu germà i fer-lo recapacitar en la seva actitud davant la vida. El Carles va marxar fa anys de casa, sense avisar a ningú ni donar senyals de vida en més de 5 anys, però es ara, quan la mare està a punt de morir-se que la seva germana Emma necessita que torni.

La desconeixença d'aquesta història ha deixat la Mar bocabadada però, alhora, ha sigut incapaç de deixar de mirar al noi de la taula 2 durant la vetllada. Les mirades, recíproques, omplien el menjador de casa seva i instants després que l'Emma i el Carles tanquessin la porta de casa la Mar, la passió frenada durant aquests mesos ha esclatat de manera instantània.

El cop de porta del Carles ha sigut un comiat definitiu, un adéu per sempre, el final d'una mentida que ja durava massa. Quan una porta es tanca diuen que una finestra s'obre. Avui, la Mar ha obert una finestra a la vida, a la seva nova vida, a la vida que ara pot començar a construir al costat d'un home que se l'estima i amb aquest somriure permanent que té als llavis, amb aquest somriure que, després de tant de temps fa que torni a estar radiant.